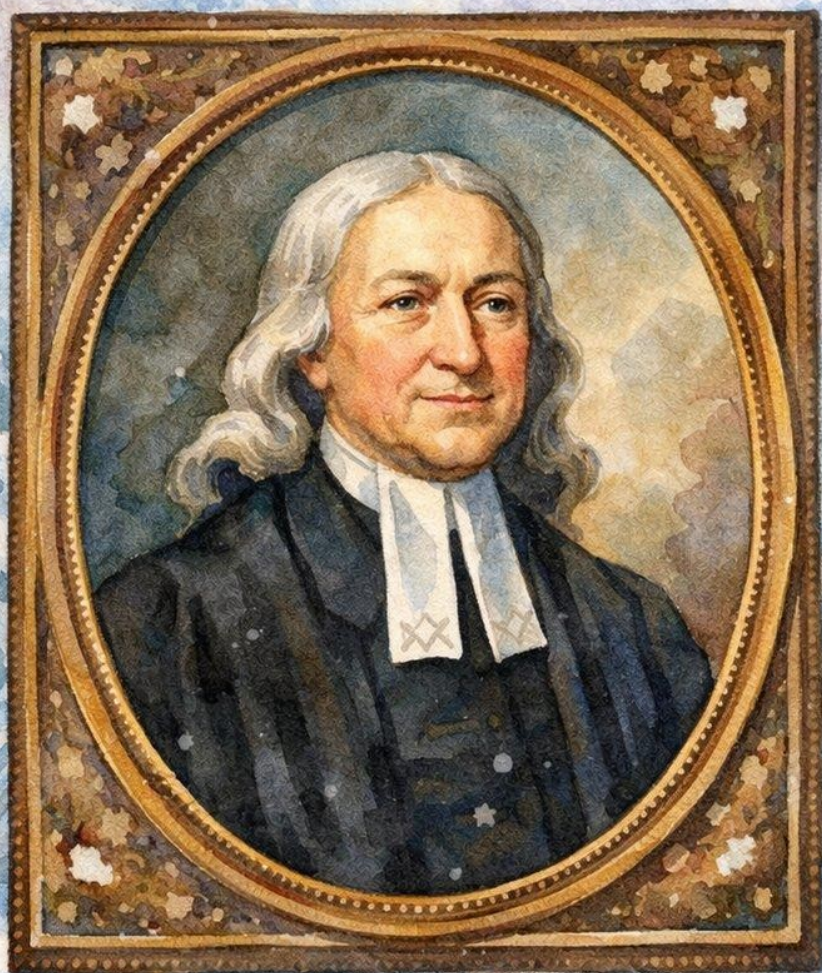

Co přinesl leden

VILOVÁK

OBNOVA SMLOUVY John Wesley

John Wesley (1703-1791) byl anglikánský kněz a teolog, který inicioval hnutí, původně jako oživení v rámci anglikánské církve, zaměřené na studium Bible, modlitbu a praktickou pomoc, které se však postupně osamostatnilo a vyvinulo se v celosvětovou [Metodistickou církev](#) (Výraz „metodista“ byl původně posměšnou přezdívkou.), jež se vyznačuje důrazem na osobní zkušenost s Bohem a sociální službu.

Wesleyho hnutí (metodismus) bylo založeno na **obnově osobního vztahu s Bohem skrze svátosti, studium Bible a práci na „dokonalé lásce“**.

Klíčové aspekty Wesleyho „smlouvy“

- **Obnova srdce** ♡♥: jde o závazek k "vnitřní čistotě" a "dokonalé lásce" – k lásce k Bohu a bližnímu.
- **Disciplína ve společenství:** Pravidla se týkají pravidelného shromažďování, vzájemné podpory, duchovního vedení a odhodlání k pokání a svatému životu – tedy milovat Boha celým srdcem, silou a myslí, a milovat bližního jako sebe samého.
- **Důraz na Praxi:** Cílem je "dělat dobro", "vyhýbat se zlu" a "činit vše k větší slávě Boží".

Zjednodušeně, Wesleyho "obnova smlouvy" je obnovou křesťanského života: Znovuobjevení Ducha [Svatého](#), klade důraz na osobní zkušenost s Bohem a život v bratrství.

Proč o tom píší? Protože při první bohoslužbě v měsíci lednu, se začátkem nového kalendářního roku, jsme si připomínali zakladatele metodistické církve a připomínali jsme si hlavní zásady křesťanského života a zároveň jsme společně potvrdili podle Wesleyho vzoru Obnovu smlouvy.

(k zhlédnutí na [ECM Strašnice YouTube](#), [Kristus versus různá náboženství](#))

Jelikož se náš sbor v loňském roce vydal na Cestu obnovy, připadalo mi důležité připomenout Obnovu smlouvy jako významnou událost v našem sboru.

Co nás tento rok čeká?

- Samozřejmě pravidelné bohoslužby
- Tradiční bohoslužba pod širým nebem v červnu ve Statenicích
- Pravidelná setkávání staršovstva
- Cesta obnovy - pravidelná setkávání
- Pravidelné setkávání skupinky mužů
- Pravidelná setkávání mládeže a Fóra
- Klub seniorů - trénink paměti
- Vilohraní - herna pro maminky a tatínky s dětmi s výtvarnou dílničkou, divadýlkem, občerstvením a spoustou zábavy
- Literární úterky s pestrým a programem
- Přednášky na téma AI
- Zahájení Rodinné komunity
- Cvičení pro ženy
- Vycházky Prahou
- Noc kostelů
- Zdobení adventních věnců
- Zdobení perníčků a vánoční charitativní bazárek
- Snad i Česká mše vánoční J. J. Ryby, čili „Rybovka“
- A to, co se možná během roku objeví, nějaký další nápad či aktivita
-

Co tedy přinesl první měsíc roku?

Do našeho sboru se přidal Kuba s Filipem, Basia a Vojta, z nichž někteří se přidají i do skupinky Cesty obnovy a kteří také občas doprovázeli bohoslužbu chválami. Kuba hraje překrásně na klavír a Filip i Basia jej doprovází zpěvem. Mimo jiné jsou součástí týmu, který realizuje webové stránky **Duhový maják.**

Nahlédněme spolu velice stručně na to, kdo Duhový maják tvoří a téma projektu.

Duhový maják spolu vytvořili: Anička, Bára, Filip a Kuba. (následující převzato ze stránek DM)

Hodnoty Duhového majáku

Svoboda svědomí

Zápal pro smíření

Prostor pro růst

Ráda bych také zmínila dalšího skvělého mladého člověka, který je také pro náš sbor velkým obohacením. Možná si pamatujete, jak jsem psala o naší podzimní procházce Prahou, kdy jsme se po cestě Královskými Vinohrady zastavovali u několika pamětních desek. Jednou z nich byla pamětní deska Emila Kolbena na vile, kde přes čtyřicet let žil, než byl odvečen ve více než osmdesáti letech do koncentračního tábora.

Tehdy jsme se bavili o tom, jestli měl děti a jestli byli také odvečeni nebo co se vlastně stalo s celou rodinou. A **Vojta Řapek** všechno zjistil (dočtete se ke konci Vilováku). Je to velice zajímavé. Moc děkujeme, Vojto!

Slovo kazatele

O svobodě a společné vizi

Skoro čtyři měsíce jsem četl knihu amerického historika Timothyho Snydera nazvanou Svoboda – Pět pilířů pro život v 21. století. Už ten dlouhý čas svědčí o tom, že kniha je náročná a nedá se shltnout na posezení. Snyder v ní vychází z předpokladu, že příčinou současných politických krizí v západních demokraciích (a především v USA) je mylné chápání svobody. Svoboda je vnímána negativně jako absence státní moci (nejlepší stát je ten, který do života občanů nezasahuje). Svobodní si připadáme tehdy, když můžeme říkat, co chceme, a dělat, co nás napadne, aniž nás kdokoli omezuje. Autor však dokládá, jak je takové chápání svobody pomýlené. Vždyť všichni s vděčností využíváme např. zdravotnictví, které musí stát financovat, školství, službu infrastruktury (funguje elektřina, jde voda, všude je dostupný plyn), jezdíme po dálnicích, po státu chceme, aby silnice byly opravené. Využíváme služeb veřejné dopravy. Všichni uznáváme, že služby policistů, hasičů a záchranářů jsou potřebné. Jsme rádi, že máme armádu, která se může podílet na kolektivní obraně v rámci NATO.

Svoboda tedy určitě neznamena, že s námi stát nemá nic společného. Musíme ji definovat pozitivně: Např. si říci, jaké služby od státu požadujeme a proč. Svoboda je tedy vždy pro něco: Pro dobré vzdělání mladých lidí, pro dostupné bydlení, pro kvalitní zdravotnictví atd. Důležitá je svoboda pro rozvoj jednotlivce i celé společnosti. Svoboda tedy souvisí s vizí budoucnosti. Je to hodnota, která umožňuje existenci všech dalších hodnot. Např. svoboda v oblasti umělecké tvorby a vytváření kulturních hodnot souvisí s tím, zda lidé budou schopni do kina, divadla či na koncert chodit, zda budou mít na to, aby si koupili knihu nebo docházeli do

knihovny, kde budou dostupné kvalitní knihy, které budou moci vycházet, protože bude dostatek lidí, kteří si je pořídí. Zase to souvisí s rozvojem a vytvářením prostředí, v němž budou lidé schopní rozvíjet se, pracovat na sobě, hledat nové a nové impulzy pro svůj život. Pokud mladí lidé nemají kde bydlet a tráví většinu času v zaměstnání, aby zaplatili extrémně vysoké nájemné, těžko najdou čas pro seberozvoj a snadno podlehnou nástrahám sociálních sítí a nabídce mělké popkultury servírované streamovacími kanály.

Snyder ve své knize pojednává o pěti pilířích svobody: o suverenitě, nepředvídatelnosti, mobilitě, faktičnosti a solidaritě. V jednotlivých částech se nechává inspirovat myšlením předních světových intelektuálů: Frantzem Fanonem, Václavem Havlem, Leszkiem Kołakowským, Edith Steinovou a Simone Weilovou. V závěru knihy píše: „Naším problémem není svět, nýbrž my sami. Můžeme ho tedy vyřešit. Můžeme být svobodní, jen když pochopíme, co svoboda je. Můžeme spatřit kreativitu v minulosti, možnost v přítomnosti, svobodu v budoucnosti. Můžeme se uznat navzájem, vybudovat dobrý stát a sami si zajistit štěstí.“

V neděli 1.2. u společného stolování po bohoslužbách vyprávěla Basia o tom, jak začala samostatně přemýšlet nad „neměnnými pravdami“ Bible a církevního učení. Dozvěděli jsme se, že to v ní způsobilo krize víry i další krize, které dokonce měly psychosomatickou podobu. Přesto se Basia přes to vše dostala a dnes je mnohem svobodnější, než byla dřív. Svoboda není zadarmo, musíme za ni

platit nepohodlím, nejistotou, ztrátou jistot. Musíme se přestat opírat o minulost, o své otce a matky, o tradici a to, „jak to bylo vždycky“. Svoboda otevírá výhled do budoucnosti – a platí to jak ve společnosti, tak v církvi. I my v našem sboru hledíme dopředu a snažíme se najít takový způsob zbožnosti, liturgie a vytváření společenství, který bude pro nás nosný. Hledáme a snažíme se pojmenovat, co od sboru očekáváme, ale formulujeme i to, co každý z nás chceme investovat. Lecčeho se musíme zříci, protože to nepřispívá k budování takového společenství, které bychom chtěli ve Strašnicích mít.

V únoru budeme vytvářet vizi pro další konferenční rok. Pro mě osobně je tou vizí vytváření prostoru svobody, který umožní rozvoj všech nás, kdo chceme mít ve sboru svůj duchovní domov. Současně by ten prostor svobody mohl být přitažlivý i pro další lidi – hledající, ale i křesťany, kteří jsou unaveni z neustálé kontroly, z moralismu a z vytváření kritérií „řádného křesťana“. Pro mě je křesťanský sbor společenstvím lidí, kteří vědí, že kritéria nesplní, ale chtějí žít poctivě a před Boží tváří – takoví, jací jsou, ne jací by měli být. Naším vzorem je Kristus, ale ne v morálce, nýbrž ve vztahování se k nebeskému Otci a ve vztahování se k chudým a ztraceným.

Snyder otevírá téma svobody a je na nás, jak jeho myšlenky rozvineme ve specifickém prostředí našeho sboru. Těším se na to, že o tomto tématu budeme mluvit v našich kávových a obědových setkáních, při návštěvách, ale i na bohoslužbách. A očekávám impulzy především od mladých lidí, kteří do sboru docházejí, protože strašnický sbor chceme budovat nejen pro sebe, ale především pro ně, pro jejich přátele, rodiny a další generace.

Petr Vaďura, farář

Bohoslužby

4.1. Kristus a různá náboženství - Petr Vaďura / Jarda

11.1. Spravedlnost = milosrdenství - Petr Vaďura / Jarda

18.1. Beránek Boží nesoucí hřích světa - Petr Vaďura/ Kuba, Filip

Staršovstvo

Sraršovstvo se v lednu sešlo 7.1. a měli jsme toho spoustu na povídání.

- Stále se řeší připojení kamer, které by monitorovaly dění v modlitebně a také zadní vchod do domu, kvůli kontrole hostů, kteří si pronajímají suterénní pokoj a také zatím pokoje budoucí rodinné komunity

- Požádali jsme Karla (tedy s návrhem přišel Petr a my jsme jednohlasně souhlasili), aby si fakturoval veškerou provedenou práci. Všichni víme, co toho Karel dělá pro sbor. Tráví celé hodiny, tiše, nepozorován, nicméně bez jeho práce by nefungovala spousta věcí.
- Dále jsme opět probírali Noc kostelů, finance, které si můžeme dovolit a koho tedy pozvat, případně jaký další program uskutečnit.
- Bulhaři požádali, aby mohli během svých bohoslužeb používat klubovnu. Souhlasili jsme s tím, že Karel přidá k jejich nákladům kolonku vytápění klubovny (což už myslím dávno udělal). Další podmínkou bylo, že klubovnu budou smět používat, ale jedině s dozorem dospělého a nebudou používat žádné naše vybavení (počítač, tiskárnu, hračky na Vilohraní, věci na výtvarnou dílničku atd.)
- Dalším z bodů byla opět diskuze kolem nové podlahy. Jelikož budeme časem chtít také modlitebnu vymalovat, bylo by dobré obě věci spojit. Otázkou však stále zůstávají finance.
- Helena Litošová koupila umělý vánoční stromek a lva ozdoby, takže vánoční výzdobu máme na příští roky vyřešenou.
- Od února začnou opět pravidelné společné obědy. Trachtovi se přihlásili na únor. Sestavíme tabulku pro přihlašování na další měsíce. Společný oběd se bude konat vždy první neděli v měsíci. Počítáme s účastí kolem 20 lidí. Obědy se budou platit, kdo vaří, vždy rozpočítá náklady.
- Na zasklení oken na kúru byla uspořádaná sbírka. Petr oslovil několik firem.

Aktivity (plánuje se procházka Prahou - začátek března)

Začátkem března (můžeme samozřejmě změnit a upřesnit po domluvě.) bychom se mohli společně vydat na procházku. Opět po nedělní bohoslužbě a společném obědě, stejně jako jsme to pořádali na podzim. Protože v březnu je stále zima, šlo by tentokrát opravdu o delší plynulou procházku kolem Hostivařské přehrady (cca 4 km),

kde bychom se zastavili u Hradiště Šance, chráněné archeologické památky 1. kategorie, zatím jediného přístupného hradiště ze starší doby železné na území dnešní Prahy, z doby od poloviny 6. do počátku 4. století.

Dále bychom sešli do Staré Hostivaře, kde se nachází bývalé statky a mlýny (Jeden z nich je například statek prvorepublikového ministerského předsedy Antonína Švehly se zahradou, kde pod památným stromem – dubem – sedávali Antonín Švehla a prezident Jan Masaryk.).

Za vidění také stojí farní kostel Stětí sv. Jana Křtitele původně snad již z 11.století, s nově rekonstruovaným Komunitním centrem, dále Toulcův dvůr, bývalý panský dvůr a tvrz ze 14. století, dnes středisko ekologické výchovy. Stará Hostivař je památkovou zónou.

Samozřejmě se zastavíme někde na kávu a občerstvení.

Technické okénko

Zdravím všechny Vilováky i Vilovačky. Tentokrát patří technické okénko Karlovi, který v potu tváře instaloval přepětovou ochranu dodanou Jardou Pařízkem. Více už vám k tomu řekne sám Karel ve svém příspěvku o kousek níže. Já se bez mučení přiznávám, že kromě běžné údržby jsem toho v lednu mnoho nestihl – spíš vyhlížím, až únor nenápadně odpluje do historie a s teplejším počasím bude možné se pořádně pustit do práce na kapli i zahradě.

Stále s Petrem hledáme cenově rozumného sklenáře na opravu skel na kruchtě, protože poslední fachman si za tři malé tabulky řekl o částku, za kterou by člověk čekal spíš vitráž do katedrály. Do budoucna bude také nutné změnit poskytovatele internetu – výpadků přibývá a v neděli už někdy nezvládá stream bohoslužeb. Bohužel jsme okolní zástavbou tak trochu „v internetovém závětří“, takže výběr je omezený. Naději přináší plánované zavedení optického kabelu do Starostrašnické ulice začátkem léta, což by mohlo znamenat stabilní a rychlé připojení i pro kapli.

Dne 23. 1. jsme se sešli na první z plánované série IT přednášek a diskuzí – začali jsme tématem „Co je umělá inteligence“. Pokračujeme 6. března setkáním pro úplné začátečníky na téma kryptoměn a bitcoinu. Všem přeji poklidný únor a teď už předávám slovo Karlovi a jeho známce k výměně přepětové ochrany:

Přepětový svodič, o jehož nákupu jsme dříve informovali, je už nainstalovaný. Jelikož by prý mohlo být přínosem dovědět se, k čemu je to dobré, pokusím se to vysvětlit. Snad nebude vadit, když to vezmu trochu šířeji. Jističe máme asi doma všichni. Pokud tedy dosud neužíváme pojistky. Jak zpívá klasik: „Kdo má pojistky námi předepsané, tomu se při zkratu nic nestane.“ Není to tak docela pravda – stane se to, že pojistka přehoří a musí se vyměnit. Modernější jistič „spadne“, ale dá se znovu nahodit. V tom je jeho výhoda. Pojistka či jistič neposkytuje ochranu jen při úplném zkratu, ale i při výkonovém přetížení. Kontrolní otázka zní: „Co

vlastně chrání?“ Zkuste hádat: 1. elektrické vedení ve zdi, 2. elektrickou zásuvku, 3. spotřebič. Nebudu vás napínat, 1. je správně. Jistič je dimenzovaný na vypínací proud podle průřezu drátů, které máte schované pod omítkou. Spálenou zásuvku snadno vyměníte, vyhořelý spotřebič se dá taky jednoduše nahradit, ale vysekávat ze zdi přepálený kabel, to nechcete. Sofistikovanějším (a taky dražším) ochranným prvkem je proudový chránič. Pokud budete v bytě rekonstruovat elektrický rozvod, budete chránič podle normy muset mít, zejména pro okruhy ve vlhkých prostorách, jako je kuchyně nebo koupelna. Víte, co chrání tahle věc? Ne

co ale koho: chrání vás před dotykovým napětím. Když vám bude probíjet fén, nebudete se muset dlouho svíjet v křečích na podlaze u vany. Proudový chránič to pozná a napětí odpojí. Tuhle vymoženost máme i my v rozvodu renovované kuchyně. Nejdražším ochranným zařízením je konečně onen přepětový svodič. Proto se nám do něj typicky nechce investovat. Právě ten nám ale

chyběl, když před lety na faře všelijak pohasínaly a jinde se zase přehnaně rozsvěcely žárovky. Napětí na jednotlivých fázích kolísalo mezi podpětím a přepětím tak dlouho, až nakonec kvůli zkratu při rekonstrukci rozvodu v klubovně holkám ve farním bytě vyhořely 3 adaptéry k notebookům. Nedalo se to dál odkládat, bylo potřeba najít závadu – upálený nulový vodič u elektroměrů. Kdybychom tehdy měli nainstalovanou přepětovou ochranu, nemuselo to dojít tak daleko a škoda by nebyla tak drahá. Svodič rozvod chrání i při úderu blesku. Není to stoprocentní, ale lepší než nic. Když vám kompletně odejdou kvůli přepětí drahé přístroje, pračka, myčka, domácí kino nebo počítač, možná se zamyslíte, jestli by nebylo lepší do svodiče investovat.

K. D.

Modlitby

Pravidelné nedělní modlitby se konají od 20 hodin.

Tématem jsou přímlyvy za cestu obnovy a členy sboru a za aktivity pořádané ve sboru.

Jsme vděční za všechny kazatele včetně laických a modlíme se za jejich službu církvi. Ve dnech 2. – 4. 2. se někteří kazatelé ECM a další zájemci zúčastní duchovního cvičení. Duchovní cvičení nabízejí možnost:

- Ztišit se, podstoupit od běžných starostí a zaměřit se na to podstatné.
- Zamyslet se nad svým životním směřováním, uspořádat svůj život a službu.
- Po celou dobu cvičení se zachovává ticho. V tichu se učíme naslouchat Božímu slovu. - Účastníci se ve svobodě a podle svých možností věnují modlitbě a rozjímání nad doporučenými texty Písma či tématy rozjímání od doprovázejícího; účastníkům se nabízí možnost individuálního doprovázení formou rozhovoru.
- Součástí programu bývají také společné modlitby. - Prosím modlete se s námi, aby každý mohl zakusit plody duchovních cvičení, aby Bůh během doby, kdy se mu ve ztišení otevíráme, nás sám vedl a dával každému přesně to, co pro svou životní cestu a službu Bohu potřebuje. - Jak Ignác z Loyoly podotkl: Čím více se naše duše nalézá sama a v ústraní, tím více se stává schopnější přiblížit se svému Stvořiteli a Pánu a dotýkat se ho; a čím více se mu přiblíží, tím více se disponuje pro přijímání milostí a darů od jeho božské svrchované dobroty.

ESUMC – Anglicky mluvící sbor, Praha Vršovice Na bohoslužby přicházejí lidé z USA, Indie, Ghany a dalších zemí včetně Česka. Jsme vděční za příjemné přátelské ovzduší. Kulturní rozdíly nevadí, naopak obohacují. Sbor už téměř dva roky nemá stálého faráře. Na kazatelně se střídají hosté s domácími. Uvítáme zvláště kazatele hostující alespoň po několik měsíců. Modlete se s námi: - za faráře, který by se ujal péče o farnost - za farářku Robin Parr z USA, která přijede sloužit v postním a velikonočním období - za sbor, aby zvládl vedle společenské také svou hospodářskou a finanční situaci - Jana Křížová

Praha 2 Farní konference se bude konat 22. února.

Ve sboru se modlíme:

- za seniory, kteří se potýkají se slabostmi a nemocemi

- za rodiny s dětmi, které se potýkají s nedostatkem času
- za propojení členů sboru, zejména mezi generacemi
- za aktivity, kterými chceme oslovit veřejnost

Středa 18. února je Popeleční, začíná postní období. Prosme, aby bylo požehnanou přípravou na Velikonoce. Jana Křížová

22. - 28. 2. Slaný Farní konference se bude konat 1. března. Modlíme se:

- za nově přicházející a zvědavé, aby je Pán zasáhl svou láskou a mohli poznat jeho přijetí a zakotvili ve skupince a ve sboru
- za růst a upevnění ve víře u nových učedníků, kteří mu vydali svůj život, aby odolávali zkouškám a pokušením
- za členy sboru, kteří potřebují úplné osvobození od traumat z minulosti
- za staré a nemocné v dlouhodobé léčbě
- za pastorační a duchovní poradenství k uzdravení bolavých duší a růst ve vztahu ke Kristu
- za růst nových služebníků do služeb a do vedení sboru
- za stabilizaci finanční situace sboru a obětavost v darech
- za staršovstvo, služebníky na kazatelně a ve vyučování, ve chválách a v pastoraaci a za kazatele Filipa Gärtnera

Modlitební štafeta

01.02.2026 Třeboň

08.02.2026 Praha 2 - Nové Město

15.02. 2026 Plzeň - Lochotín

22.02.2026 Brno

Vojtěch Řapek o Kolbenovi

Ve Vinohradech na jedné vile v Hradešínské ulici je pamětní deska připomínající život Emila Kolbena

Stavebník vily Emil Kolben (1862–1943) patřil mezi nejvýznamnější elektrotechniky a podnikatele ve střední Evropě, byl zakladatelem továrny Kolben & spol. a rovněž generálním ředitelem i hlavním akcionářem Českomoravské-Kolben-Daněk (ČKD).

Z původního domu, na němž se dnes nachází pamětní deska se smutnou připomínkou o odvezení tehdy již 80 letého E. Kolbena do koncentračního tábora Terezín, kde také zemřel, se kromě vybavení předsíně a vitráží na schodišti nic nezachovalo. Dům je od roku 2014 v majetku městské části Praha 10, která ve spolupráci s akademickými institucemi připravuje proměnu vily na kulturně-vzdělávací centrum s archivem a knihovnou Emila Kolbena.

Během naší procházky jsme se u této vily a pamětní desky zastavili a zajímalo nás, jestli měl děti a jaký byl jejich osud. Vojta Řapek zapátral v archivu:

Hanuš Kolben, syn průmyslníka Emila Kolbena, měl 2 syny–Hanuše Wenera (zemřel roku 1945 v Dachau, bez potomků) a Jindřicha, který přežil a emigroval do Německa, kde žil s rodinou a nedávno zemřel.

Nenašel jsem, že by mu něco z majetku po otci a dědovi po roce 1945 vrátili, po roce 1948 byl pro komunisty problém jeho pobyt v cizině. Nevím, jak to bylo s nemovitostmi po roce 1989, ale z uměleckých děl, které vlastnil Jindřichův otec Hanuš (sám se živil též jako malíř), nic restituováno nebylo.

Naše setkání ve Vilové mě ponoukla k dalšímu pátrání, až nakonec těsně před Vánoci vyšel na našem pracovním facebookovém profilu medailonek Hanuše

Kolbena s osudy (v den 130. výročí jeho narození). Můžete začít sledovat CDMP, kde průběžně zveřejňujeme osudy židovských rodin, sběratelů umění i práci našeho dokumentačního centra.

Vojto, moc děkujeme!

O nás

OTÁZKY A ODPOVĚDI : Eva Vadúrová

Uvěřila jsi jako dítě nebo později jako dospělá? Vyrůstala jsi ve věřící rodině?

Narodila jsem se do věřící rodiny, kde dokonce i dědeček i babička z obou stran byli věřící a patřili k první generaci Křesťanských sborů, která uvěřila na svědectví kolportérů, kteří chodili po republice, rozdávali bible a četli je s lidmi v domácnostech. A tak si Petr dělá legraci, že jsem se narodila s Roháčkovým překladem bible v ruce.

Vím, že ses narodila a žila na Slovensku. Bylo prostředí na Slovensku, co se týká víry, jiné než v Čechách? Na jižní Moravě například v době před revolucí bylo.

Narodila jsem se pod Vysokými Tatrami v Popradu a vyrůstala ve Svitu. Ale Křesťanské sbory byly natolik uzavřené, že jsem dlouho nedokázala rozlišit, jak je nahlíženo na víru obecně ve státě. Byla jsem vychovaná v názoru, že všichni z ostatních církví jsou bludaři.

Až na vysoké škole v Nitře mi začaly všechny věci docházet. Bydlela jsem na koleji se třemi katoličkami a u nich jsem viděla různost pojetí víry. Od formální víry po upřímnou. Dokonce jedna z nich se se mnou modlila modlitbu pokání, že byla formální věřící a chce změnu. Díky Bohu! Já z Křesťanských sborů jsem pro ně byla za exota! Ale všechno se časem ujasnilo a vzájemně jsme se obohatily. Myslím, že hlavně na vesnicích lidi navštěvovali kostely, ale obecně víra byla dost formální. Pod drobnohledem byly nejvíce malé církve, u kterých se komunisté obávali o šíření křesťanství. Například mého tatínka jako vedoucího mzdové úctárny v Chemosvitu ve Svitu zvali každý týden na kádrové oddělení na kobereček a vytýkali mu, že chodí na bohoslužby a křesťanské konference do Ostravy. Všechno o něm věděli. Trestali ho tím, že nikdy nedostal odměny, i když byl výborný pracovník. A kolik anonymů přicházelo domů a na všechny strany!

Na jakou školu jsi zamířila po dokončení ZŠ? Čemu ses jako mladá studentka ráda věnovala a liší se tvé zájmy a koníčky v současné době?

Po ZŠ jsem studovala na Gymnáziu v Popradě. Ale cesta na něj nebyla jednoduchá. I když jsem chodila do matematické třídy na ZŠ a měla dobrý prospěch, na gymnázium mě nepřijali. Pak až na odvolání a přímluvu ředitele ZŠ a mého třídního učitele. Prostě na gymnázium přišel anonym, že nejsem vhodná pro studium, že jsem z křesťanské rodiny. Psal se rok 1979. Pro čtrnáctiletou holku to bylo opravdu hodně těžké, když všichni ostatní spolužáci byli přijati hned.

Od mala jsem ráda hrála na klavír, zpívala jsem, měla jsem ráda angličtinu, šila a pletla jsem a zajímala mě příroda. Věděla jsem, že na přírodní vědy se nemám šanci v komunistických poměrech dostat. Vysoká škola zemědělská byla však

školou technickou, a to šlo. Tam jsem toho z přírody měla hodně. Mikrobiologii, agrometeorologii, botaniku, fyziologii rostlin, rostlinnou výrobu, ale měla jsem ráda i chemii, ekologii... Navíc byla škola ve městě, kde byly Křesťanské sbory, což jsem měla hluboko v srdci jako uloženou podmínku, protože jsem věděla, že potřebuji společenství věřících.

Hospodina jsem se ptala, kde mám žít a pracovat po VŠ a hlavně být užitečná pro jeho království. Nosila jsem v srdci Zvolenu, odkud jsem poznala jenom jednu věřící rodinu z Křesťanského sboru. A právě ta rodina byla hodně překvapená, že o Zvolenu uvažuji.

V nejbližší neděli se o mně zmínili věřícími a o týden později mi přišla zpráva, že mají pro mě bydlení a o další týden, že jedna sestra ví o pracovním místě v agrochemickém podniku. A tak jsem v září 1987 nastoupila do práce. Okusila jsem, co znamená krok víry do neznáma, ale v důvěře v Hospodina, že je se mnou.

O rok později mě na Ústředním kontrolním zkušebním ústavu zemědělském pověřili vedením vznikající karanténní laboratoře na rakovinu bramborovou a háďátko bramborové. A to byla úžasná práce, která mě hodně bavila. Na školení jsem jezdila i do Prahy a čekala mě služební cesta do Holandska.

Do Zvolenu se přistěhovala za mnou i moje o 5 let starší sestra Danka, která studovala ČVUT v Praze. Vytvořily jsme tým. Ve spolupráci se zmíněnou rodinou jsme začali pracovat s dětmi, s mládeží, založili jsme hudebně pěveckou skupinu, organizovali jsme různá setkání, navštěvovali staré lidi a vymírající sbor ožil. Díky Bohu!

Během studií v Nitře asi v roce 1987 se objevil najednou ve sboru voják Petr Vadura, absolvent Filozofické fakulty v Praze, člověk hledající smysl života. A v Nitře byl opravdu Křesťanský sbor výjimečný, přijímající, otevřený a musím říct, že tam byli bratři a sestry, kteří četli biblické výklady v angličtině, teologicky se vzdělávali, a pak dokazali Petrovi odpovídat i na jeho složité otázky. A tak tam Petr přišel k víře. Ale více vám už sdělí on sám.

S Petrem jsme se znali 7 let, dělali jsme spolu tábory ve Velharticích pro děti z věřících rodin, dětských domovů a přátel. Až po sedmi letech přišel čas, že jsme se vzali. Psal se rok 1993, republika byla rozdělena a já jsem opustila sestru, rodiče a vše ve Zvolenu a na Slovensku a začala nový život v Praze.

Obdivuji tě, že jste vychovali čtyři děti a dalšímu, Kubovi, jste poskytli domov, lásku a zázemí. Vůbec si nedokážu představit, kolik práce to dalo, zejména když jsi maminku měla daleko na Slovensku a určitě nemohla tu a tam zaskočit s výpomocí.

Máte jednu dceru a tři syny? Jak šly děti po sobě a s jakým časovým rozestupem? Kolik máte vnoučátek?

Děti vnímám jako velký dar od Hospodina a jako velké požehnání. V Praze se nám narodil Šimon a po dvou letech Dorotka. A v Tachově pak po třech letech Matouš a po dalších třech letech Kryštof. Takže rozpětí je osm let. Nejstaršímu letos už bude 32 let. Kromě Matouše, který ještě studuje v Praze na FAMU, si ostatní už založili rodiny a máme dvě vnoučátka, Jáchyma a René Olívii. A na přelomu roku

2021/2022 ještě v Tachově zvláštním způsobem nám Pán Bůh poslal Jakuba Demča, tehdy maturanta na gymnáziu.

Vždy jsme s si Petrem říkali, že je nám jasné, že nejdůležitější je, abychom byli pro děti dobrým svědectvím o živém Kristu, že řeči jsou marné. Máme radost, že naše slabosti a nedokonalosti jim v tom nezabránily a Krista vyznávají každý svým způsobem. Největší překážkou jim byly pokrytečtí a manipulativní křesťané. Ale sbor ECM v Tachově byl a je úžasný, takže ho pořád považují za svůj duchovní domov.

Děti jsem první stupeň ZŠ učila doma, ale to bylo možné jenom proto, že Petr měl klouzavou pracovní dobu a mohl menší děti vzít na dvě hodiny ven. Větší se zatím učily. Pak Šimon a Dorotka už pokračovali na druhém stupni a měla jsem ty menší. Byly šikovné, takže opravdu dvě hodiny stačily na základní předměty. Přírodopis a všechny výchovy jsme se pak učili v praxi a na výletech. Děti navštěvovaly ZUŠ a sportovní kroužky. A odpoledne běhaly na sídlišti s jinými dětmi. Ve sboru jsme měli Royal Rangers, nedělní besídky, takže kolektivů měly dostatek.

Vzpomínám na tohle období života moc ráda. Byly to fakt fofry, postarat se o velkou rodinu. V noci jsem vařila, abychom měli dopoledne čas na školu. A odpoledne jsem běhala s nimi po všech kroužcích. Měli jsme o měsíc více prázdnin. Ale uteklo to rychle.

Je něco, co sis z rodiny jako dítě odnesla? To maminka tě například naučila tak výborně vařit?

Vyrůstala jsem první čtyři roky na vesnici u “starej mamy a starého otca” s tetou a se sestřenkou. Jenom na víkendy mě brali rodiče domů. Museli chodit do práce, auto neměli, takže celý týden jsem byla u prarodičů v Batizovcích. Ale pamatuji se na ně jako na milé, laskavé, klidné a pracovitě lidi. Takže jsem znala všechna domácí zvířata, na jaře jsem vítala vlaštovky, co se vracely do stáje ke krávě. Viděla jsem, jak se dělá tvaroh, máslo a seká kopřiva kuřátkům. Myslím, že to mě taky ovlivnilo v dobrém, i když jsem rodičům vyčítala, jak mi to mohli udělat. Doma jsem byla cizí jako na návštěvě.

Měla jsem laskavého a trpělivého tatínka a pečující maminku pedantku, která je vznětlivá a nedopřává osobní svobodu. Ale maminka je vojnové dítě z Bratislavy. Všechno jsem jí odpustila a mám ji ráda. Maminka ještě žije a stará se o ní moje sestra.

Ano, se sestrou jsme se učily vařit hlavně o prázdninách podle telefonických instrukcí maminky, která byla v práci. A pak jsme měly odvahu vařit i na dětských a mládežnických pobytech. Říkali nám, že jsme holky i “do vozu i do koča”.

Stejně tak nechápu a obdivuju, jak se žena kazatele vyrovnává s tím, že se často stěhuje z místa na místo. Jak to děláš a dokážeš, že jsi neustále tak klidná a vyrovnaná? Co ti pomáhá?

V Tachově jsme prožili 24 let a do té doby jsme se stěhovali v Praze jenom dvakrát. Tak jsem byla moc ráda, že děti stihly dokonce i odmaturovat a nepřišly o přátele z dětství nebo z gymnázia. Mnohá přátelství si pěstují dodnes. Akorát

nejmladší Kryštof maturoval v roce, kdy už jsme byli v Plzni. Odchod z Tachova byl těžký, protože jsme museli opustit hodně známých, které jsme během života potkávali. Když byli Mrázkovi přemístěni do Jihlavy, po Danušce jsem převzala Mateřský klub Krteček, velmi oblíbený mezi maminkami v celém Tachově. Byla to velká výzva. Upéct do kavárny, udělat chlebíčky, připravit program pro děti s maminkami, obsloužit všechny. A Hospodin se zase postaral. Přivedl nám do sboru Aysun Kurt, Bulharku, která byla ochotná obsloužit kavárnu. Během osmi let vedení Krtečka jsem pokračovala ve štafetě nesení toho dobrého, co začaly sestry ze sboru přede mnou. Díky přijetí a lásce se mnoho rodin v Tachově mohlo nenásilně seznámit s křesťanstvím. Tyhle rodiny se pak nebály posílat své děti na klub dorostu Royal Rangers a později na hudebně pěvecké uskupení Fusion pro teenagery.

Pak když jsem šla městem a náhodně za mnou přiběhly malé děti a volali: "Evičkooo", to mi vyhrkly vždy slzy do očí. Nebo když mi maminky řekly, že jsem je hodně ovlivnila v tom, jak přijímat děti a jak se k nim chovat, to mě opravdu dojalo. Ale všechno jednou musí skončit.

V roce 2022 Petr byl služebně přidělen do Plzně. Byla to velká změna. Najednou nikoho neznáte. Je potřeba začít budovat vztahy od základu. Vyžaduje to čas.

Jak ses zabydlela v Praze? Znála jsi Prahu i z dřívějších let, nebo ji poznáváš až nyní (tedy v době, kdy nejsi nucená být doma s nohou v sádře -:(

Do Prahy jsem začala jezdit na výlety během gymnázia, když zde studovala moje sestra na ČVUT a měla už tehdy hodně známých z Křesťanských sborů. A pak za dcerou, když se jim narodil Jáchym. I teď ještě si připadám jako na dovolené, když jsem ve městě. V bytě se už cítím jako doma.

Teď ale je náročná péče o Petrovu maminku. Už vůbec nemůže zůstat bez dozoru. Demence hodně pokročila.

Praha je krásná a skýtá hodně podnětů, ale je to na mě moc baráků a dopravy a ruchu. Ale o to vzácnější je pak návrat do Tachova, do úžasného Českého lesa, aspoň na pár dní.

Až budu moci pořádně chodit, těším se na poznávací výlety po Praze.

Co ráda děláš, když se náhodou stane, že máš chvílku opravdu jen pro sebe a nemusíš se starat o jiné ani o účty ve sboru?

Ráda bych hrála na klavír, ten však v Praze nemáme. Ale teď ráda čtu, protože mnoho let jsem na to čas neměla. A nejlepší jsou výlety. Taky mám ráda dobré filmy.

O pokladnu ve sboru se starám ráda a opět děkuji za důvěru. Teď musí peníze evidovat Petr, ale evidenci a účty zvládám i z domova.

Je něco o čem sníš nebo co by sis přála, ať už v osobním životě nebo životě sboru?

Mám cca tři roky do důchodu, dá-li Pán. V březnu mám nastoupit do práce, takže

se po 33 letech vrátím do oboru. Tak je to pro mě velká výzva. Zároveň bych chtěla zůstat věrnou babičkou pro svá vnoučata a věnovat jim pozornost a čas. Samozřejmě se chci zapojit do života sboru a všech nových věcí, které aktuálně přicházejí. A být oporou Petrovi.

Kam zajít

Milí faráři, milé „kontaktní sestry“, ráda bych Vaším prostřednictvím pozvala sestry na víkendový pobyt žen.

Duchovní obnova žen (dále DOŽ) má již několikaletou tradici. Její další ročník se koná 20.3. až 22.3.2026 v konferenčním centru Immanuel - www.immanuel.cz. Začínáme v pátek v 17.30 večer, ale přijíždět do konferenčního centra Immanuel můžete již po obědě. Budete tak mít čas se v klidu ubytovat a setkat se s ostatními sestrami. Odjezd je plánován na neděli kolem 14.00 hodin. Na program jsou modlitby, chvály, Boží slovo, sdílení,

svědectví, odpolední workshopy či odpočinek. Pokud toužíte po odpočinku, zastavení, povzbuzení, spočinutí v Boží náruči, DOŽ je pro Vás. Bonusem toho všeho je krásné ubytování, dobré jídlo a nádherné okolí v přírodě.

Pokud máte zájem, přihlaste se prosím přes odkaz:

<https://forms.gle/UP7nudmMr6RAwnxE7>

Přihlaste se prosím co nejdříve, dokud není kapacita plná. Pokud máte jakýkoliv dotaz neváhejte mě kontaktovat jolana.kruzikova@umc.cz.

S přáním Božího pokoje

Jolana Kružíková

Nezapomínejte prosím na Literární úterky ve Vilové.

Aktuální program vždy na www.literarniuterky.cz